

ikke, at der findes Forbrydere imellem os, for dem er der mange af i ethvert Samfund, men at vi betro dem store, fine Stillinger og respektere dem og omgaas dem i vort Hjem! Deri ligger der, synes jeg, ikke saa lidt.

Jeg vender mig nu med nogle korte Bemærkninger til den højtærede Handelsminister. Efter den Maade, hvorpaa forskellige have udtalt sig om dette Ministerium, er jeg ikke ganske klar paa, hvorvidt Regeringen — jeg bebrejder den det ikke — har fuld Klarhed over de Opgaver, der skulle stilles til et Handelsministerium. Jeg skal kun henpege paa et Par Ting, jeg synes ere nødvendige. Det første er at faa Nationalbanken tagen bort fra Justitsministeren, hvad der vil være meget let, for den nuværende Justitsminister har heldigvis ikke de Grunde til at ønske Hals- og Haandsret over Nationalbanken som den afgaaede Justitsminister. Endvidere skulle vi se at faa Forberedelsen af vore Handelstraktater lagt ind under den ny Minister. Endelig skulde Handelsministeren overfor sin Kollega Udenrigsministeren se at faa lidt Haand i Hanke med Konsulaterne; og der vil Handelsministeren, saa vidt jeg kan skønne, faa haarde Stunder overfor Udenrigsministeriet. Der vil altid meget let, og navnlig i et lille Lands Administration, blive, hvad man kalder Ressortkonkurrence. Jeg mener selvfølgelig ikke, at Konsulaterne skulle tages bort fra Udenrigsministeren, men jeg mener, at der ikke maa kunne ansættes nye Konsuler uden Handelsministerens Villie, ligesom Konsulernes Instrukser og Indberetninger skulle gaa igennem Handelsministeriet og ikke gennem Udenrigsministeriet. Jeg kommer her til at minde om en Anekdote angaaende Fyrst Bismarck. Tvende Ministre skændtes om, hvorvidt en Sag hørte under den enes eller den andens Ressort, under det ene eller det andet Departement. Saa sagde Bismarck med meget stor Stemme, som jeg ikke ved, om den højtærede Konseilspræsident vil efterligne: Jeg vil ikke finde mig i Ressortkonkurrence mellem Ministre! Jeg vil derfor haabe, at Handelsministeren ikke vil føle Ressortkonkurrencens Aand, men vil faa en let Opgave blandt de Ministerier, der nu have de Sager, som han en Gang faar under sig, naar han faar et Kontor, faar lejet Lejlighed og fundet et Departement.

Blandt Albertis Efterladenskaber kan jeg ikke undlade at nævne Overretssagfører, Censor Levin. Jeg skal ikke sige noget i og for sig om Censuren paa dette Tidspunkt,

bl. a. fordi en Censur, der benyttes med Klogskab af en taktfuld Mand, kan være en god Ting. Jeg vil tilstaa, at under en Mand som Dr. Vedels Censur vilde jeg med god Ro se dansk Aandsliv, men som allerede bemærket, det kommer jo i Regelen ikke an paa, hvorledes Forholdsreglerne ere, men paa, hvorledes Menneskene ere, og naar Mennesket er Censor Levin, vil jeg ærlig tilstaa, at *hans* Censur ikke har Autoritet; dertil mangler han alt for mange Forudsætninger til den i kulturel Henseende meget store Stilling. Den Omstændighed, at Manden ved Siden af driver en i øvrigt all right Sagførerforretning, „Honum og Levin“, gør, at han meget let vil komme i en Interessekonkurrence, som er uheldig. Naar Censor har Sæde i Ledelsen af Cirkus Varieté, saa er det daarlign, naar den samme Mand gaar omkring og skal bedømme andre Varietéers Præstationer. Der kan meget let komme et skævt Syn paa Sagen, og den Mulighed for Sammenblanding af offentligt og privat maa ikke være til Stede.

Jeg ser af Referater, at Redaktør, Forfatter Axel Breidahl er kommen med flere virkelig graverende Sigtelser mod Censor. Jeg vil bede Justitsministeren om at kalde Breidahl op til sig og spørge, om han maa se det paagældende Materiale. Har da Hr. Breidahl nogle Beviser for sine Udtalelser, vil jeg bede den ærede Minister om at henstille til Censor Levin at søge sig et andet Fag for sit Talent.

Alt, hvad der er sket i denne Tid, er i Virkeligheden en Triumf for to Begreber, der ere blevne satte til Side her i Landet, det ene er Teorien, det andet er en vis Idealitet. Ved Teori forstaar jeg ikke det, at man vrøvler hen i det blaa, men jeg mener Bestræbelsen for at finde den dybe Sammenhængen mellem Aarsag og Virkning. Det er nemlig Teori at udfinde Aarsagssammenhængen. Og ved Idealitet forstaar jeg ikke nogle smukke Ord eller Fraser, men jeg forstaar derved en Personligheds Anlæggelse af en vis Maalestok, hvorefter Livet skal leves, og Overbevisning om et vist System for, hvorledes det offentlige Liv skal føres. De to Ting: Teori og Idealitet ere nærmest blevne gjorte til Latter, og ifald en Mand var i Besiddelse af begge Dele paa samme Tid, vilde han blive betragtet som en haabløs Idiot. Imidlertid har jo baade Teorien og Idealiteten i den rigtige Forstand faaet noget af en Oprensning i disse Dage. Jeg vil haabe, at hele Samfundet vil forstaa, at uden Teori kunne Praktikerne slet ikke